

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD. v právnej veci žalobkyne: **D.**, nar. X., bytom B., zastúpená JUDr. Milošom Kvasňovským, advokátom, Mestská 2/A, Bratislava, proti žalovanému: **Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Bratislave, Krajský dopravný inšpektorát**, so sídlom Špitálska 14, Bratislava o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p. KRP-P-207/DI-BCP-2010 zo dňa 3.1.2011, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/31/2011-58 zo dňa 19. októbra 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/31/2011-58 zo dňa 19. októbra 2011 **p o t v r d z u j e .**

Žalobkyni sa náhrada trov odvolacieho konania **nepriznáva.**

O d ô v o d n e n i e :

I.

PREDMET VECI

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia ako nedôvodnú zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p. KRP-P-207/DI-BCP-2010 zo dňa 3.1.2011, ktorým bolo zamietnuté jej odvolanie a bolo potvrdené rozhodnutie Okresného dopravného

inšpektorátu Okresného riaditeľstva PZ Bratislava II č. p.: ORP-P-603/II-OBCEP-2010-V zo dňa 26.10.2010 ktorým bola žalobkyňa uznaná vinnou zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. g/ zákona č. 372/1990 Zb. a bola jej uložená pokuta 300 Eur a zákaz činnosti viesť motorové vozidlo akéhokoľvek druhu na dobu 12 mesiacov.

Krajský súd vo svojom odôvodnení skonštatoval, že žalobné dôvody neboli spôsobilé privodiť zrušenie napadnutého rozhodnutia pre vytýkanú nezákonnosť. Uviedol, že správne orgány v danom prípade postupovali v zmysle Správneho poriadku a pri jeho aplikácii vychádzali zo základných zásad konania. Presne zistili skutočný stav veci a tento zodpovedá reálnej skutočnosti. Podľa krajského súdu správne orgány sa nedopustili ani žiadnych procesných pochybností, ktoré by predstavovali takú vadu, ktorá by mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Správne orgány zistili, že došlo k spáchaniu priestupku, že ho spáchala žalobkyňa a riadne odôvodnili sankciu, ktorú jej bolo potrebné ako páchatelovi priestupku uložiť.

Krajský súd uviedol, že nezistil žiadne také dôvodné pochybnosti o spáchanom skutku, ktoré by sa mohli vykladať v prospech obvinenej. Správne orgány objasnili priestupok, t.j. spoľahlivo zistili a ustálili všetky jeho typové znaky, teda znaky skutkovej podstaty priestupku, medzi ktoré patrí aj jeho subjektívna stránka a na odôvodnenie správnych rozhodnutí krajský súd v celom rozsahu poukázal.

V danom prípade bola žalobkyňa uznaná vinnou zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. g/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, podľa ktorého sa priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky dopustí ten, kto poruší všeobecne záväzný právny predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, v ktorého dôsledku vznikne dopravná nehoda.

Krajský súd poukázal na § 15 ods. 5 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke, v ustanovení ktorého je pod písm. b/ vodičovi zakázané predchádzať, ak by sa nemohol bezpečne zaradiť pred vozidlo, alebo pred vozidlá, ktoré chce predísť, pod písm. c/ ak by ohrozil alebo obmedzil vodiča jazdiaceho v protismere alebo ohrozil iného účastníka cestnej premávky. V ustanovení § 16 ods. 1 zákona je vodičovi uložená povinnosť prispôbiť

rýchlosť najmä svojim schopnosťami, vlastnosťami vozidla a nákladu, poveternostným podmienkam a stavu a povahe vozovky a iným okolnostiam, ktoré môže predvídať. Vodič smie jazdiť len priemernou rýchlosťou, aby bol schopný zastaviť vozidlo na vzdialenosť, na ktorú má rozhľad.

Z obsahu administratívneho spisu správnych orgánov krajský súd zistil, že prvostupňový správny orgán vydal dňa 26.10.2010 rozhodnutie o priestupku, v ktorom rozhodol, že žalobkyňa dňa 18.12.2010 o 6.40 hod na ceste I./50 v km 128/03 v smere od Trenčína do Prievidze viedla motorové vozidlo zn. M., pričom neprispôsobila rýchlosť jazdy stavu a povahe vozovky ako i svojim schopnosťami, v mierne pravotočivej zákrute predchádzala pred ňou idúce nákladné motorové vozidlo ev. č. T., ktoré viedol vodič K., napriek tomu, že nemohla bezpečne zaradiť pred predchádzané vozidlo a čelne narazila do protiidúceho nákladného motorového vozidla ev. č. R., ktoré viedol vodič F.. Po náraze bolo vozidlo žalobkyne odrazené do predchádzaného vozidla ev. č. T., ktoré v dôsledku nárazu vytvorilo náhlu prekážku pre ďalšie motorové vozidlo ev. č. X., vodiča L., idúceho v tom istom smere, následkom čoho došlo k zrážke, pričom pri dopravnej nehode utrpela žalobkyňa zranenie a vznikla škoda na zúčastnených vozidlách.

Žalobkyňa týmto konaním porušila § 15 ods. 5 písm. b/, c/, § 16 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov, za čo bola uznaná vinnou zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. g/ zákona o priestupkoch, a bola jej uložená podľa § 22 ods. 2 písm. c/ zákona o priestupkoch pokuta vo výške 300 Eur a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu 12 mesiacov.

Podľa krajského súdu bolo nesporné, že v čase nehody bol na vozovke sneh, čo bolo zistené aj z ohliadky miesta dopravnej nehody a tiež to vyplýva z meteorologického posudku, podľa ktorého bolo v čase nehody v uvedenej oblasti teplota -3,0 C a celková výška snehovej prikrývky bola 6 cm. Žalobkyňa v žalobe sama uviedla, že nakoľko pred ňou jazdilo nákladné motorové vozidlo, rozhodla sa ho z bezpečnostných dôvodov predísť a zvýšila rýchlosť motorového vozidla na 75 km/h, ktorá bola rýchlosť jej vozidla v čase vzniku dopravnej nehody, o čom svedčí fotografia predmetného vozidla so zaseknutým tachometrom z momentu nehody.

K námietke žalobkyne, že v dôsledku poveternostnej situácie nebolo možné rozoznať vodorovné dopravné značenie na vozovke a k námietke spochybňujúcej fotografiu č. 4

zobrazujúcu vodorovné dopravné značenie, keďže táto nebola urobená v rozhodnom čase a nezodpovedal vrstve snehu na vozovke v čase nehody ako aj viditeľnosti, krajský súd uviedol, že nezdieľa názor žalobkyne o potrebe predísť pred ňou jazdiace nákladné motorové vozidlo z bezpečnostných dôvodov, keď jednak žalobkyňa nevzala do úvahy vlastnosti svojho vozidla so zadným náhomom, poveternostné podmienky, stav a povahu vozovky a napokon tiež skutočnosť, že nerešpektovala vodorovné dopravné značenie ako aj zvislé dopravné značenie (značka B29 a Zákaz predchádzania), ktorá zakazuje vodičovi predchádzať motorové vozidlo vľavo a napriek týmto značkám žalobkyňa v nepriehľadnej zákrute predbiehala pred ňou idúce motorové vozidlo.

Tvrdenia žalobkyne krajský súd považoval za účelové v snahe vyhnúť sa svojej zodpovednosti, pričom si nebolo možné nevšimnúť, že samotná žalobkyňa vo svojom vysvetlení uviedla, že jazdila po zasneženej vozovke a do Prievidze sa ponáhľala, nakoľko ju tam čakali známi, s ktorými mala pokračovať v jazde do Popradu, pričom tiež uviedla, že v uvedený deň mala strach jazdiť, lebo videla, že na ceste je sneh a má ľahké auto so zadným náhomom.

Krajský súd poukázal aj na vyjadrenie žalobkyne, ktorá na pojednávaní uviedla, že cestu dobre poznala, nakoľko v tom čase žila v Trenčíne a často chodievala do Prievidze. Jej tvrdenie, že zvislú dopravnú značku nevidela, nakoľko predbiehala kamión s prívesom, pričom na pojednávaní dokonca spochybnila existenciu tejto značky v januári 2010, keďže fotografia so značkou je až z mája 2010, krajský súd uviedol, že tieto tvrdenia žalobkyne neobstoja a sú v rozpore s tým, že žalobkyňa cestu dobre poznala, keďže po nej často jazdila a tvrdenie, že zvislá dopravná značka sa v mieste a v čase nehody nenachádzala a túto tam mohli dať až neskôr, súd považoval za výslovne účelovú konštrukciu. V priestupkovom konaní totiž podľa krajského súdu bolo preukázané, že žalobkyňa neprispôsobila rýchlosť jazdy najmä svojim schopnostiam, vlastnostiam vozidla ako aj poveternostným podmienkam, stavu a povahe vozovky, pričom nešlo o náhlu a nečakanú zmenu poveternostných podmienok, keďže snehová prikrývka bola v tejto oblasti už deň predtým a za takýchto podmienok je aj rýchlosť cca 75km/h, ako to uviedla samotná žalobkyňa, výslovne neprimeraná s ohľadom na vlastnosti ľahkého vozidla s pohonom zadnej nápravy.

Podľa krajského súdu skutočnosť, že žalobkyňa predchádzala nákladné motorové vozidlo a nestihla sa včas zaradiť pred predchádzané vozidlo, čím ohrozila protiidúce vozidlo, bola jednoznačne preukázaná výpoveďami ostatných troch účastníkov dopravnej nehody,

pričom toto viac menej potvrdila aj žalobkyňa a jej právny zástupca na ústnom pojednávaní dňa 26.10.2010, kde uvádzali, že predchádzané vozidlo predišla, viac menej sa zaradila do pruhu pred toto vozidlo a následne po niekoľkých sekundách dostala šmyk, v dôsledku čoho ju vychýlilo z jazdného pruhu a tak narazila do protiídúceho vozidla.

Krajský súd uviedol, že keby aj prijal konštrukciu skutkového stavu tak, ako to tvrdila žalobkyňa v žalobe, t.j. že po vykonaní predbiehajúceho manévru sa úspešne vrátila do svojho jazdného pruhu, kde však v dôsledku zlého stavu vozovky a zlých poveternostných podmienok najskôr nedokázala ovládnuť svoj automobil, v dôsledku čoho došlo k vychýleniu z vlastného jazdného pruhu a k zrážke s oproti idúcim vozidlom ev. č. R., nič to nemení na tom, že je to práve žalobkyňa a len žalobkyňa, ktorá spôsobila dopravnú nehodu tým, že neprispôsobila rýchlosť jazdy stavu a povahe vozovky ako i svojim schopnostiam, pričom porušila povinnosti uvedené v § 15 ods. 5 písm. b/, c/ a § 16 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z.z.

Krajský súd poukázal na to, že správne orgány správne uviedli, že žalobkyňa v danom úseku predbiehala pred ňou idúce vozidlo aj napriek zákazovej dopravnej značke, ktorú nerešpektovala a v dôsledku jej jazdy došlo k zrážke s oproti idúcim motorovým vozidlom, keď nevychádzali len z výpovedí účastníkov dopravnej nehody, ale aj z dôkazov obsiahnutých v spisovom materiáli - fotodokumentácia z miesta dopravnej nehody, poškodených častí vozidiel, náčrtku a plánu z miesta udalosti, pričom spontánne výpovede účastníkov nehody urobené v relevantnom čase sú prejavom obrazu objektívnej reality, ktoré ako stopy ostali v ich vedomí na základe reálneho zmyslového vnímania udalosti dopravnej nehody.

Krajský súd napokon zdôraznil, že žalobkyňa si v konaní viackrát protirečila, pričom aj na pojednávaní dňa 19.10.2011 uviedla, že sa časom rozepamätala na to, že kamión predbiehala asi 2 km pred dopravnou nehodou, čo znamená, že v čase nehody bola zaradená pred týmto kamiónom. Na túto skutočnosť si údajne spomenula až v marci 2011 preto ju do žaloby neuviedla. Toto tvrdenie je však podľa krajského súdu v rozpore s ostatnými tvrdeniami, či už žalobkyne, jej právneho zástupcu ako aj ostatných účastníkov dopravnej nehody. Okrem toho, že krajský súd považoval toto tvrdenie za účelové a nepravdivé, nemá podľa krajského súdu žiaden vplyv na to, že jedinou vinníčkou dopravnej nehody bola práve žalobkyňa, ktorá svojou nezodpovednou jazdou mohla ohroziť životy a zdravie aj ostatných

účastníkov cestnej premávky. Uložená sankcia bola podľa krajského súdu náležite odôvodnená a nepochybne spĺňa tak preventívny ako aj represívny účel.

Vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu veci krajský súd podľa § 250j ods. 1 OSP žalobu žalobkyne zamietol.

II.

Stručné zhrnutie argumentácie odvolacích dôvodov žalobkyne

Proti uvedenému rozsudku podala žalobkyňa včas odvolanie, ktorým žiadala napadnutý rozsudok zmeniť tak, že rozhodnutie žalovaného navrhla zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Zotrvála na svojich dôvodoch uvedených v žalobe a vyjadrila presvedčenie, že zistený skutkový stav, z ktorého vychádzalo rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, potvrdené rozhodnutím žalovaného, je v rozpore s obsahom spisu.

Vyjadrila presvedčenie, že v konaní správnych orgánov došlo k vadám, ktoré v konečnom dôsledku mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Žalobkyňa v tejto súvislosti poukázala na to, že

- skutočnosť, že by sa žalobkyňa čelne zrazila s protiídúcim nákladným motorovým vozidlom, ktoré viedol vodič F., spôsobom, ako sa uvádza v rozhodnutí žalovaného, a tak ako to uvádzali svedkovia dopravnej nehody, je v rozpore s konečným postavením motorového vozidla zn. M. ev. č. P.P., ktoré sa, ako vyplýva najmä z fotografie č. 35, v čase ohliadky dopravnej nehody nachádzalo pred predchádzaným motorovým vozidlom,
- je technicky neprijateľné, aby sa motorové vozidlo zn. M. ev. č. P., ktoré viedla žalobkyňa a ktoré sa čelne zrazilo s protiídúcim nákladným motorovým vozidlom, následne odrazilo do ľavého boku predchádzaného motorového vozidla a skončilo pred ním,
- pri čelnom náraze do protiídúceho podstatne ťažšieho nákladného motorového vozidla, by vozidlo, ktoré viedla žalobkyňa, muselo byť po určitú dobu tlačené v smere jazdy tohto protiídúceho motorového vozidla,

- ak by aj došlo k odrazeniu sa motorového vozidla žalobkyne od protiídúceho motorového vozidla spôsobom ako sa uvádza v rozhodnutí žalovaného, nie je možné, aby skončilo pred ním, nakoľko v takomto prípade by neexistoval dôvod, prečo by predchádzané vozidlo ako aj vozidlo za ním idúce nemohlo plynule pokračovať v smere jazdy a vo svojom jazdnom pruhu, ak by skutočne došlo k nárazu do ľavého boku predchádzaného motorového vozidla, tak ako sa uvádza v rozhodnutí žalovaného, zostalo by vozidlo žalobkyne zakliesnené medzi oboma nákladnými vozidlami a ak by aj nezostalo zakliesnené, po takomto náraze by bolo podstatne poškodené aj v zadnej časti vozidla, čomu však rozsah škody na vozidle žalobkyne nezodpovedal.

Podľa žalobkyne odôvodnenie rozhodnutia žalovaného i prvostupňového správneho orgánu nemožno za daných skutočností považovať za správne a logické, nakoľko vychádza z nedostatočných informácií a odporujúcich si výpovedí účastníkov dopravnej nehody, ktoré mohli byť navyše v dôsledku psychického napätia spôsobeného dopravnou nehodou skreslené. Za nesprávny žalobkyňa označila najmä záver o čelnej zrážke vozidla žalobkyne s protiídúcim nákladným motorovým vozidlom a jeho následné odrazenie sa v zmysle vyššie uvedeného.

Žalobkyňa tvrdila, že riadne ukončila predbiehací manéver a až následne v dôsledku zlých poveternostných podmienok dostala šmyk, čím sa jej vozidlo vychýlilo z jej jazdného pruhu a zrazilo sa s protiídúcim nákladným motorovým vozidlom. Po odrazení sa vozidla žalobkyne späť do jej jazdného pruhu, bol vodič predchádzaného vozidla ako aj ostatní vodiči jazdiaci v smere jazdy žalobkyne nútení prudko brzdiť, avšak vzhľadom na poveternostné podmienky, rozmery a náklad vozidiel nebolo možné, aby tieto ihneď zastavili.

Podľa žalobkyne jej tvrdenie potvrdzuje nielen konečné postavenie vozidiel, ale aj samotné poškodenie vozidla žalobkyne (ľavá časť vozidla).

III.

Stručné zhrnutie vyjadrenia žalovaného k odvolaniu žalobkyne

Žalovaný sa k odvolaniu žalobkyne vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť ako vecne správny.

Vyjadril presvedčenie, že postupoval v súlade s § 46 zákona č. 71/1967 Zb., pri vyslovení viny vychádzal zo spoľahlivo zisteného stavu veci a napadnuté rozhodnutie obsahovalo všetky náležitosti.

Uviedol, že zhodnotil všetky dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie vo veci.

K odvolacím námietkam žalobkyne týkajúcim sa technickej neprijateľnosti toho, aby sa jej motorové vozidlo čelne zrazilo s protiúdcim nákladným vozidlom a následne odrazilo do ľavého boku predchádzaného vozidla a skončilo pred ním uviedol, že tvrdenia žalobkyne považuje za neopodstatnené v snahe sa vyhnúť postihu za priestupok. Uviedol, že v priestupkovom konaní bolo dostatočne preukázané, že žalobkyňa neprispôsobila rýchlosť jazdy najmä svojim schopnostiam, vlastnostiam vozidla ako aj poveternostným podmienkam, stavu a povahe vozovky, pričom nešlo o náhlu a nečakanú zmenu poveternostných podmienok. Rýchlosť, ktorou išla bola neprimeraná s ohľadom na vlastnosti vozidla s pohonom zadnej nápravy. Skutočnosť, že žalobkyňa predbiehala nákladné motorové vozidlo bola jednoznačne preukázaná výpoveďami ostatných troch účastníkov dopravnej nehody, pričom toto potvrdila aj žalobkyňa. Pri rozhodovaní žalovaný vychádzal okrem výpovedí účastníkov dopravnej nehody z fotodokumentácie z miesta dopravnej nehody, poškodených častí vozidiel, náčrtku a plánu z miesta nehody.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk.

Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 10. júla 2012 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobkyne proti rozhodnutiu žalovaného č. p. KRP-P-207/DI-BCP-2010 zo dňa 3.1.2011, ktorým bolo zamietnuté jej odvolanie a bolo potvrdené rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva PZ Bratislava II č. p.: ORP-P-603/II-OBCP-2010-V zo dňa 26.10.2010 ktorým bola žalobkyňa uznaná vinnou zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. g/ zákona č. 372/1990 Zb. a bola jej uložená pokuta 300 Eur a zákaz činnosti viesť motorové vozidlo akéhokoľvek druhu na dobu 12 mesiacov.

Preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie správneho orgánu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobkyne uplatnenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia.

Z obsahu administratívneho spisu vyplynulo, že dňa 6.10.2010 prvostupňový správny orgán začal konanie o priestupku proti bezpečnosti a plynulosti premávky, zo spáchania ktorého bola podozrivá žalobkyňa na základe správy o výsledku objasňovania priestupku, ktoré objasňoval ODN Trenčín č. p.: ORP-N-42/DI-TN-2010Lk.

IV.

Argumentácia rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu

Rozhodnutím Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva PZ Bratislava č. p.: ORP-P-603/II-OBCP-2010-V zo dňa 26.10.2010 bola žalobkyňa uznaná vinnou zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. g/ zákona č. 372/1990 Zb. a bola jej uložená pokuta 300 Eur a zákaz činnosti viesť motorové vozidlo akéhokoľvek druhu na dobu 12 mesiacov.

V dôvodoch rozhodnutia prvostupňový správny orgán uviedol, že pri rozhodovaní vychádzal z výpovede žalobkyne (zápisnica z ústneho pojednávania zo dňa 26.10.2010, jej právneho zástupcu, lekárskej správy, záznamu o podaní vysvetlenia žalobkyne, F., K., K., P., Ľ. a žalobkyne, fotografií, meteorologického posudku, správy o výsledku objasňovania priestupku, záznamu dopravnej nehody, plánika, fotodokumentácie, zápisu o dychovej skúške, výpisu z evidencie vodičov a osôb.

Na základe vykonaných dôkazov, keď prvostupňový správny orgán vychádzal zo zistenia, že v čase nehody bol na vozovke sneh a z meteorologického posudku vyplynulo, že v čase nehody v uvedenej oblasti bola teplota -3,0 C, celková výška snehovej prikrývky 6 cm bolo podľa prvostupňového správneho orgánu jednoznačne preukázané, že žalobkyňa neprispôbila rýchlosť jazdy najmä svojim schopnostiam, vlastnostiam vozidla, poveternostným podmienkam, stavu a povahe vozovky. Podľa meteorologického posudku nešlo pritom o náhlu zmenu poveternostných podmienok, v uvedenej oblasti bola snehová prikrývka už deň pred tým. Za týchto poveternostných podmienok je aj rýchlosť cca 75 km/h (ako uvádzala žalobkyňa) zrejme neprimeraná s ohľadom na vlastnosti ľahkého vozidla s pohonom zadnej nápravy.

Podľa prvostupňového správneho orgánu to, že žalobkyňa predchádzala nákladné motorové vozidlo a nestihla sa včas zaradiť pred predchádzané vozidlo a ohrozila protiľadúce vozidlo bolo jednoznačne preukázané výpoveďami ostatných troch účastníkov dopravnej nehody ako aj výpoveďami žalobkyne (ako obvinenej) a jej právneho zástupcu na ústnom pojednávaní dňa 26.10.2010.

K námietke žalobkyne týkajúcej sa nárazovej zóny prvostupňový správny orgán uviedol, že z konečného postavenia vozidla R., ktoré viedol vodič F. je zrejme, že k stretu došlo prednou časťou vozidla R. a pravou prednou časťou vozidla P.P.. Vozidlo R. zostalo po dopravnej nehode natočené prednou časťou vpravo, čo korešponduje s tým, že na vozidle P.P. je značne viac poškodená pravá predná časť vozidla. Prvostupňový správny orgán uviedol, že má za to, že vozidlá po dopravnej nehode zostali v pôvodnom postavení, nebolo s nimi manipulované. Ako vyplynulo z ohliadky vozidlá X. a R. zostali po nehode nepojazdné a vozidlo X. zostalo zakliesnené s vozidlom T..

Na základe vykonaných dôkazov bolo podľa prvostupňového správneho orgánu preukázané, že žalobkyňa svojim konaním spáchala priestupok proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. g/ zákona č. 372/1990 Zb. a preto bolo rozhodnuté tak, ako sa uvádza vo výroku rozhodnutia.

V.

Odvolicie námietky žalobkyne proti prvostupňovému rozhodnutiu

Proti uvedenému rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu podala žalobkyňa odvolanie, v ktorom namietala, že ak sa čelne zrazila s nákladným automobilom (R.), tak ako to uvádza prvostupňový správny orgán, nielenže by nehodu najskôr neprežila, ale ostala by zakliesnená pod predmetným nákladným vozidlom, ktoré by ju najskôr niekoľko metrov pred sebou tlačilo. Preto považuje tvrdenie prvostupňového správneho orgánu o jej čelnej zrážke za nesprávne a nezodpovedajúce realite. Ak by došlo k čelnej zrážke neexistoval dôvod, prečo by predchádzané vozidlo ako aj vozidlo za ním idúce nemohlo plynule pokračovať v smere jazdy.

Žalobkyňa poukázala na fotodokumentáciu (na obrázok č. 35), z ktorého je zrejmé, že jej motorové vozidlo sa nachádzalo pri ohliadke miesta dopravnej nehody pred predchádzaným vozidlom. To vylučuje tvrdenie prvostupňového správneho orgánu, že auto navyše po čelnej zrážke s nákladným autom R. sa odrazilo do ľavej strany predchádzaného vozidla. Je logicky neprípustné, aby sa jednak po čelnej zrážke auto odrazilo do boku a navyše do ľavého boku predchádzaného vozidla a odtiaľ by sa odrazilo pred predchádzané vozidlo.

Nakoľko sa jej vozidlo nachádzalo v čase ohliadky miesta dopravnej nehody pred predchádzaným vozidlom, je nepochybné, že po vykonaní predbiehajúceho manévru sa úspešne vrátila do svojho jazdného pruhu, kde však v dôsledku zlého stavu vozovky a zlých poveternostných podmienok najskôr nedokázala ovládnuť svoj automobil v dôsledku čoho došlo k vychýleniu sa z vlastného jazdného pruhu a k zrážke s protiidúcim vozidlom R. a následným kontaktom s automobilom idúcim za ňou.

Správnemu orgánu žalobkyňa vyčítala, že si neobstaral všetky doklady a dôkazy potrebné na zistenie presného a úplného skutočného stavu veci a vychádzal zo svedectiev

účastníkov nehody, ktoré mohli byť skreslené vzájomnou komunikáciou po dopravnej nehode.

Navrhla preto, aby odvolací správny orgán napadnuté rozhodnutie zrušil.

V.

Argumentácia rozhodnutia žalovaného

Žalovaný v rozhodnutí zo dňa 3.1.2011, ktorým odvolanie žalobkyne zamietol a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil uviedol, že preskúmaním napadnutého rozhodnutia ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali napadnuté rozhodnutie zrušiť alebo zmeniť.

K námietke žalobkyne, týkajúcej sa spochybnenia jej čelného nárazu (*pretože pri čelnom náraze by musela zostať zakliesnená pod nákladným vozidlom a toto by ju muselo tlačiť pred sebou*) žalovaný uviedol, že z fotodokumentácie vyhotovenej na mieste dopravnej nehody a z rozsahu poškodenia vozidiel jednoznačne vyplýva, že príčinou dopravnej nehody bolo neprispôsobenie rýchlosti jazdy a stavu vozovky ako aj svojim schopnostiam, v dôsledku čoho sa nemohla žalobkyňa bezpečne zaradiť pred predchádzané vozidlo a čelne sa zrazila s nákladným vozidlom. V dôsledku zrážky s oproti idúcim vozidlom a vzhľadom na povrch vozovky, ktorá bola pokrytá súvislou vrstvou snehu bolo vozidlo žalobkyne odrazené do predchádzaného nákladného vozidla, pričom bola poškodená jeho ľavá časť. Ten v dôsledku situácie začal náhle brzdiť so svojim vozidlom. Rovnako reagovali aj ostatní vodiči, avšak vzhľadom na poveternostné podmienky, rozmery a náklad vozidiel nebolo možné, aby tieto ihneď zastavili. Toto tvrdenie podporuje aj svedectvo všetkých účastníkov dopravnej nehody ako aj fotodokumentácia, preto odvolací správny orgán námietku týkajúcu sa toho, že predchádzané vozidlo ako aj vozidlá za ním idúce mohli ďalej pokračovať plynule v cestnej premávke považoval za irelevantnú.

K námietke žalobkyne týkajúcej sa spochybnenia hodnovernosti výpovedí ostatných účastníkov dopravnej nehody uviedol, že pri určovaní zavinenia spôsobenej nehody, správny orgán nevychádzal len z výpovedí účastníkov predmetnej nehody ale aj z dôkazov, ktoré sú súčasťou spisového materiálu, pričom spontánne výpovede účastníkov nehody sú prejavom

obrazu objektívnej reality, ktoré ako stopy ostali v ich vedomí na základe reálneho zmyslového vnímania udalosti dopravnej nehody.

VI.

Právny názor Najvyššieho súdu SR

Rozsudok krajského súdu, ktorým bola žaloba voči rozhodnutiu žalovaného zamietnutá, sa podrobne zaoberal všetkými námietkami žalobkyne a k ich vyhodnoteniu nemá odvolací súd žiadne výhrady.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu, ktorý správne poukázal na to, že v priestupkovom konaní bolo preukázané spáchanie priestupku žalobkyňou podľa 15 ods. 5 písm. b/, c/ a § 16 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke, na tom skutkovom základe ako je uvedené v napadnutom rozhodnutí.

Z administratívneho spisu je zjavné, že prvostupňový správny orgán vykonal vo veci náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to správou o výsledku objasňovania priestupku, zápisnicou z ústneho pojednávania zo dňa 8.4.2010, predbežnou lekárskou správou zo dňa 4.2.2010, záznamom o podaní vysvetlenia žalobkyne zo dňa 8.2.2010, záznamom o podaní vysvetlenia Z.F. zo dňa 18.1.2010, záznamom o podaní vysvetlenia M.K. zo dňa 18.1.2010, záznamom o podaní vysvetlenia L. zo dňa 27.1.2010, záznamom o podaní vysvetlenia J.P. zo dňa 16.2.2010, záznamom o podaní vysvetlenia L.Ď. zo dňa 16.2.2010, záznamom dopravnej nehody zo dňa 18.1.2010, zápisnicou o ohliadke miesta dopravnej nehody zo dňa 18.1.2010, záznamom dopravnej nehody zo dňa 17.2.2010, náčrtkom miesta dopravnej nehody, plánom, fotodokumentáciou, meteorologickým posudkom, zápisom o dychovej skúške, výpisu z evidencie vodičov a osôb.

Je teda zrejmé z akých dôkazných prostriedkoch pri svojom rozhodovaní správny orgán vychádzal, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že prvostupňový správny orgán riadne vyhodnotil dokazovanie, ktoré vyústilo v riadne zistený skutkový stav, z ktorého vychádzal pri svojom rozhodovaní o priestupku žalobkyne.

Podľa odvolacieho súdu krajský súd sa dôvodne stotožnil so závermi žalovaného, ktorý považoval odvolacie námietky žalobkyne proti rozhodnutiu o priestupku za nespôsobilé spochybníť skutkové zistenia prvostupňového správneho orgánu.

Odvolačný súd dospel k zhodnému záveru ako súd krajský, že v správnom konaní bolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie, ktoré viedlo k správnym právnym záverom. Odvolačný súd sa stotožnil so závermi žalovaného, že vykonané dôkazy postačovali na to, aby bolo žalobkyni spoľahlivo preukázané spáchanie predmetného priestupku. Stotožňuje sa aj s názorom žalovaného, že získané dôkazy sú dôveryhodné, boli získané zákonným spôsobom, navzájom si neodporujú a potvrdzujú skutkový stav veci a právne posúdenie konanie žalobkyne zodpovedá zákonu.

Odvolačný súd vzhľadom na námietky uplatnené žalobkyňou uvádza, že napadnuté rozhodnutie odporcu má všetky formálne i obsahové náležitosti rozhodnutia v zmysle § 47 Správneho poriadku. Uvedené rozhodnutie správneho orgánu vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, ktoré je logicky vyhodnotené a riadne právne posúdené. Odvolačný súd sa stotožňuje so skutkovými zisteniami a právnymi závermi zistených v správnom konaní o tom, že konanie žalobkyne naplnilo všetky znaky skutkovej podstaty priestupku v zmysle § 22 ods. 1 písm. g/ zák. č. 372/1990 Zb.

K námietke žalobkyne, ktorá spochybňovala zistenie správnych orgánov, že sa čelne zrazila s protiúdcim nákladným motorovým vozidlom, ktoré viedol vodič F., spôsobom, ako sa uvádza v rozhodnutí žalovaného, (*nakoľko toto zistenie je podľa žalobkyne v rozpore s konečným postavením motorového vozidla zn. M. ev. č. P.P., ktoré sa, ako vyplýva najmä z fotografie č. 35, v čase ohliadky dopravnej nehody nachádzalo pred predchádzaným motorovým vozidlom*), odvolačný súd považuje za dôležité zdôrazniť, že táto námietka nebola spôsobilá spochybniť zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného. Správne orgány totiž vychádzali nielen z výpovedí ostatných troch účastníkov dopravnej nehody, ktorí zhodne uviedli, že vozidlo žalobkyne predchádzalo v mierne pravotočivej zákrute pred ňou idúce nákladné motorové vozidlo ev. č. T., ktoré viedol vodič K., nestihla sa bezpečne zaradiť pred predchádzané vozidlo a čelne sa zrazilo s protiúdcim nákladným motorovým vozidlom ev. č. R., ale zhodne tiež tvrdili, že po náraze bolo vozidlo žalobkyne odrazené do predchádzaného vozidla ev. č. T., ktoré v dôsledku nárazu vytvorilo náhlu prekážku pre ďalšie motorové vozidlo ev. č. X., vodiča L., idúceho v tom istom smere, následkom čoho došlo k zrážke.

Odvolací súd nepovažuje na rozdiel od žalobkyne za technicky neprijateľné, aby sa motorové vozidlo zn. M. ev. č. P., ktoré viedla žalobkyňa a ktoré sa čelne zrazilo s protiídúcim nákladným motorovým vozidlom, následne odrazilo do ľavého boku predchádzaného motorového vozidla a skončilo pred ním, ale naopak takúto konštrukciu skutkového stavu tak, ako uvádzajú správne orgány považuje za technicky možnú a aj spoľahlivo preukázanú (práve zhodnými výpoveďami účastníkov dopravnej nehody ako aj fotodokumentáciou), ktorá jednoznačne potvrdzuje priebeh dopravnej nehody tak, ako uvádzajú správne orgány.

Žalobkyňa v priebehu administratívneho ani súdneho konania nepredložila žiaden relevantný dôkaz, ktorý by jej tvrdenie o technickej neprijateľnosti konštrukcie skutkového stavu veci ustáleného správnymi orgánmi potvrdil a vykonania dôkazu odborným znaleckým posudkom sa nedomáhala v administratívnom ani v súdnom konaní.

Námietky žalobkyne vzťahujúce sa k spochybneniu výpovedí účastníkov, ktoré žalobkyňa považovala pre psychické napätie spôsobeného dopravnou nehodou za skreslené, odvolací súd vyhodnotil za ničím nepodložené a nepreukázané.

Naopak tvrdenia žalobkyne, že po vykonaní predbiehajúceho manévru sa úspešne vrátila do svojho jazdného pruhu, kde však v dôsledku zlého stavu vozovky a zlých poveternostných podmienok najskôr nedokázala ovládnuť svoj automobil, v dôsledku čoho došlo k vychýleniu z vlastného jazdného pruhu a k zrážke s oproti idúcim vozidlom ev. č. R., je nepresvedčivé nielen pre rozpor jej tvrdenia s výpoveďami všetkých ostatných účastníkov dopravnej nehody, ale zjavne takéto jej tvrdenie o priebehu dopravnej nehody nemá vplyv na samotnú skutočnosť, ktorá je nespochybniteľná, že žalobkyňa spôsobila dopravnú nehodu tým, že **nepriprôsobila rýchlosť jazdy stavu a povahe vozovky ako i svojim schopnostiam, pričom porušila povinnosti uvedené v § 15 ods. 5 písm. b/, c/ a § 16 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z.z.**

Podľa § 15 ods. 5 písm. b/ vodič nesmie predchádzať, ak by sa nemohol bezpečne zaradiť pred vozidlo alebo pred vozidlá, ktoré chce predísť, ak by ohrozil alebo obmedzil vodiča jazdiaceho v protismere, alebo ohrozil iného účastníka cestnej premávky (písm. c/).

Podľa § 16 ods. 1 vodič je povinný rýchlosť jazdy prispôbiť najmä svojim schopnostiam, vlastnostiam vozidla a nákladu, poveternostným podmienkam, stavu a povahe vozovky a iným okolnostiam, ktoré možno predvídať. Vodič smie jazdiť len primeranou rýchlosťou, aby bol schopný zastaviť vozidlo na vzdialenosť, na ktorú má rozhľad.

Bolo nesporné, že v čase nehody bol na vozovke sneh, čo bolo zistené aj z ohliadky miesta dopravnej nehody a tiež to vyplýva z meteorologického posudku, podľa ktorého bola v čase nehody v uvedenej oblasti teplota -3,0 C a celková výška snehovej prikrývky bola 6 cm.

Žalobkyňa v snahe predísť pred ňou jazdiace nákladné motorové vozidlo, zvýšila rýchlosť motorového vozidla na 75 km/h (túto skutočnosť uvádza žalobkyňa v žalobe), ktorá bola rýchlosť jej vozidla v čase vzniku dopravnej nehody, o čom svedčí fotografia predmetného vozidla so zaseknutým tachometrom z momentu nehody.

Na tomto mieste považuje odvolací súd za dôležité zdôrazniť, že takýto spôsob jazdy žalobkyne najmä čo sa týka rýchllosti vozidla za podmienok a stavu vozovky, keď žalobkyňa nevezala navyše do úvahy vlastnosti svojho vozidla so zadným náhonom poveternostné podmienky, napokon keď nerešpektovala vodorovné dopravné značenie ako aj zvislé dopravné značenie (značka B29 a Zákaz predchádzania), ktorá zakazuje vodičovi predchádzať motorové vozidlo vľavo a napriek týmto značkám žalobkyňa v nepriehľadnej zákrute predbiehala pred ňou idúce motorové vozidlo, jednoznačne nasvedčuje tomu, že žalobkyňa naplnila skutkovú podstatu priestupku tak, ako to ustálili správne orgány.

Najvyšší súd SR sa nestotožnil s názorom žalobkyne, že zistený skutkový stav, z ktorého vychádzalo rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, potvrdené rozhodnutím žalovaného, je v rozpore s obsahom spisu, naopak odvolací súd má za to, že rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu vychádzalo z obsahu spisu a vyhodnotenie dôkazov správnym orgánom bolo jednoznačne vykonané v duchu zásady každý dôkaz jednotlivo a všetky vo vzájomnej súvislosti.

Z kontextu obsahu rozhodnutia správnych orgánov je napokon dostatočne zrejmé, že tieto na úvod svojho hodnotenia vykonali rozbor, akým spôsobom všeobecne pristúpili k hodnoteniu materiálnej stránky priestupku a ďalej sa už konkrétne zaoberali posúdením

materiálneho znaku konania, ktorého sa dopustila žalobkyňa. Svoje hodnotenia pritom opreli o skutkové okolnosti prípadu, k zisteniu ktorých nemá odvolací súd žiadne výhrady a prakticky ich spojili s hodnotením skutkovej podstaty spáchaného priestupku. Navyše rozhodnutie žalovaného dalo odpoveď na všetky námietky uplatnené žalobkyňou.

Vzhľadom k tomu, že žalobkyňa vo svojom odvolaní proti napadnutému rozsudku krajského súdu uviedla v podstate tie isté námietky, ako už uviedla v žalobe proti rozhodnutiu druhostupňového správneho orgánu a rovnako predtým v odvolaní proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu, a odvolací súd je toho názoru, že krajský súd sa týmito námietkami dostatočne zaoberal a správne sa s nimi vysporiadal, v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu.

Odvolacie námietky žalobcu neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedeného rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 219 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi, ktorý nemal úspech vo veci nepriznal náhradu trov konania.

POUČENIE : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 10. júla 2012

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Lubica Kavivanovová